

মধুবন

“*অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাৰ বিধি*”

আজি গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ আৰু গড-ফাদাৰে নিজৰ অতি মিঠা, অতি মৰমৰ সন্তানসকলক অন্তৰেৰে আশীৰ্বাদৰ অভিবাদন জনাই (গ্ৰীটিংছ দি) আছেহঁক। বাপদাদাই জানে যে এটি এটি অতিকৈ মৰমৰ সন্তান কিমান শ্ৰেষ্ঠ, কিমান মহান আত্মা হয়! প্ৰতি গৰাকী সন্তানৰ মহানতা-পৰিত্ৰতা পিতাৰ ওচৰত ক্ৰমিক নম্বৰ অনুযায়ী আহি থাকে। আজিৰ দিনটিত সকলোৱে বিশেষ নৱবৰ্ষ উদযাপন কৰাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে আহিছে। জগতৰ লোকে উদযাপন কৰাৰ বাবে নুমাই যোৱা দীপক বা মমবাতি জ্বলায়। তেওঁলোকে জ্বলাই উদযাপন কৰে আৰু বাপদাদাই জলন্ত অগণন দীপকৰ সৈতে নৱবৰ্ষ উদযাপন কৰি আছে। নুমাই যোৱাটিক নজ্বলায় আৰু জ্বলাই উঠি আকৌ নুমাই নিদিয়। এনেকুৱা লাখৰ হিচাপত আত্মিক জ্যোতিৰ সংগঠনৰ বৰ্ষ উদযাপন কৰা - এয়া কেৱল পিতা আৰু তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও উদযাপন কৰিব নোৱাৰে। কিমান সুন্দৰ জিকমিকাই থকা দীপকৰ আত্মিক সংগঠনৰ দৃশ্য! সকলোৰে আত্মিক জ্যোতি একেথৰে, একেৰসত জিলিকি আছে। সকলোৰে মনত ‘এক বাবা’- এইটো নিষ্ঠাই আত্মিক দীপকবিলাকক জিকমিকাই আছে। এক সংসাৰ, এক সংকল্প, একৰস স্থিতি - এয়াই উদযাপন কৰা হয়, এনেকুৱা হৈয়ে আকৌ আনক গটি তুলিব লাগে। এই সময়ত বিদায় আৰু অভিনন্দন দুয়োটিৰে সংগম। পুৰণিক বিদায় আৰু নতুনক অভিনন্দন জনোৱা হয়। এই সংগমৰ সময়ত সকলো আহি উপস্থিত হৈছা সেইবাবে, পুৰণি সংকল্প আৰু সংসাৰক বিদায় জনোৱাৰো অভিনন্দন আৰু নতুন উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে উৰাৰো অভিনন্দন।

যি এতিয়া বৰ্তমান, সেয়া কিছু সময়ৰ পাছত অতীত হৈ যাব। যি বছৰ ধৰি চলি আছে সেয়া 12.00 বজাৰ পাছত অতীত হৈ যাব। এই সময়ক বৰ্তমান বুলি কোৱা হ’ব আৰু কাইলৈক ভৱিষ্যৎ বুলি কোৱা হ’ব। অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত - এই তিনিওটিৰে খেল চলি থাকে। এই তিনিওটি শব্দক এই নতুন বছৰত নতুন বিধিৰে প্ৰয়োগ কৰিব। কেনেকৈ বাৰু? অতীতক (পাষ্টক) সদায় সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ (পাছ উইথ্ অনাৰ) হৈ অতিক্ৰম (পাছ) কৰিব। সময়তো অতিবাহিত (পাষ্ট ইজ পাষ্টতো) হৈ যাবই কিন্তু কেনেকৈ অতিবাহিত কৰিব লাগে? কোৱা নহয় - সময় অতিবাহিত হৈ গ’ল, এই দৃশ্য পাৰ হৈ গ’ল। কিন্তু সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হৈ অতিবাহিত কৰিলানে? যি হৈ গ’ল সেয়া অতীত হৈ গ’ল কিন্তু অতীতক এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ বিধিৰে পাৰ কৰিলানে যাতে অতীতক স্মৃতিত আনিলেই অন্তৰৰ পৰা ‘বাঃ! বাঃ!’ ওলায়? অতীতক এনেদৰে পাৰ কৰিলানে যাতে অন্যই তোমাৰ অতীতৰ কাহিনীৰ পৰা পাঠ পঢ়ে? তোমালোকৰ অতীত স্মাৰক-স্বৰূপ হৈ যাওঁক, কীৰ্তন অৰ্থাৎ কীৰ্তি গাই থাকক। যিদৰে ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকৰেই কৰ্মৰ কীৰ্তন কৰি থাকে। তোমালোকৰ কৰ্মৰ কীৰ্তনেৰে অনেক আত্মাৰ এতিয়াও শৰীৰ নিৰ্বাহ হৈ আছে। এই নতুন বছৰত প্ৰতিটো অতীতৰ সংকল্প বা সময়ক এনেকুৱা বিধিৰে পাৰ কৰিব। বুজিলা, কি কৰিব লাগে?

এতিয়া বৰ্তমানলৈ (প্ৰেজেন্টলৈ) আহা, বৰ্তমানক এনেকৈ বাস্তৱত (প্ৰেক্টিকেলত) আনা যাতে বৰ্তমানৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত বা সংকল্পৰে তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলৰ দ্বাৰা কিবা নহয় কিবা উপহাৰ (প্ৰেজেন্ট) প্ৰাপ্ত হয়। সকলোতকৈ বেছি আনন্দ কোনটো সময়ত হয়? যেতিয়া কাৰোবাৰ পৰা উপহাৰ পোৱা যায়। যেনেকুৱাই অশান্ত নহওঁক, দুখী নহওঁক নতুবা চিন্তিত নহওঁক কিন্তু যেতিয়া কোনোবাই মৰমেৰে উপহাৰ

দিয়ে তেতিয়া সেই মুহূৰ্তত আনন্দৰ লহৰ আহি যায়। দেখুওৱাৰ উপহাৰ নহয়, অন্তৰ্বে। সকলোৱে উপহাৰক সদায় স্নেহৰ সূচক হিচাপে মান্যতা দিয়ে। উপহাৰ হিচাপে দিয়া বস্তুৰ মূল্য ‘স্নেহৰ’ হয়, ‘বস্তুৰ’ নহয়। গতিকে উপহাৰ দিয়াৰ বিধিৰে বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। বুজিলা? সহজ নে কঠিন? ভঁৰাল ভৰপূৰ হয় নহয় নে উপহাৰ দিওঁতে দিওঁতে ভঁৰাল টুটি যাব নেকি? পুঁজি (ষ্টক) জমা আছে নহয়? কেৱল এক চেকেণ্ডৰ স্নেহৰ দৃষ্টি, স্নেহৰ সহযোগ, স্নেহৰ ভাৱনা, মিঠা বাণী, অন্তৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ সহযোগ - এই উপহাৰেই যথেষ্ট। আজিকালি পৰস্পৰ ব্ৰাহ্মণ আত্মাই হওঁক, নতুবা তোমালোকৰ ভক্ত আত্মাই হওঁক, নতুবা তোমালোকৰ সম্বন্ধ-সম্পৰ্কৰ আত্মাই হওঁক, নতুবা চিন্তিত আত্মাই হওঁক - সকলোৰে এই উপহাৰৰ আৱশ্যকতা আছে, অন্য উপহাৰৰ নহয়। ইয়াৰ পুঁজিতো আছে নহয়? গতিকে বৰ্তমানৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্তত দাতা হৈ বৰ্তমানক অতীতলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা, তেতিয়া সকলো প্ৰকাৰৰ আত্মাই অন্তৰ্বে তোমালোকৰ কীৰ্তন কৰি থাকিব। বাৰু।

ভৱিষ্যতে (ফিউচাৰত) কি কৰিব? সকলোৱে তোমালোকক সোধে নহয় যে অৱশেষত ভৱিষ্যৎ কি? ভৱিষ্যতক (ফিউচাৰক) নিজৰ চেহেৰাৰে (ফিচাৰ্চেৰে) প্ৰত্যক্ষ কৰা। তোমালোকৰ চেহেৰাই যাতে ভৱিষ্যতক প্ৰকট কৰে। ভৱিষ্যত কি হ’ব, ভৱিষ্যতৰ চক্ষু কি হ’ব, ভৱিষ্যতৰ হাঁহি কেনেকুৱা হ’ব, ভৱিষ্যতৰ সম্বন্ধ কি হ’ব, ভৱিষ্যতৰ জীৱন কি হ’ব - তোমালোকৰ চেহেৰাই এই সকলোবোৰ কথাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁক। দৃষ্টিয়ে ভৱিষ্যতৰ সৃষ্টিক প্ৰত্যক্ষ কৰাওঁক। ‘কি হ’ব’- এইটো প্ৰশ্ন সমাপ্ত হৈ ‘এনেকুৱা হ’ব’, ইয়ালৈ সলনি হৈ যাওঁক। ‘কেনেকুৱা’ সলনি হৈ ‘এনেকুৱা’ হৈ যাওঁক। ভৱিষ্যতে হয়েই দেৱতা। দেৱতাভাৱৰ সংস্কাৰ অৰ্থাৎ দাতাভাৱৰ সংস্কাৰ, দেৱতাভাৱৰ সংস্কাৰ অৰ্থাৎ মুকুট, সিংহাসনধাৰী হোৱাৰ সংস্কাৰ। যিয়েই চাব, তেওঁলোকে তোমালোকৰ মুকুট আৰু সিংহাসনৰ অনুভৱ কৰক। কোনটো মুকুট বাৰু? সদায় পাতল (বোজামুক্ত) (লাইট) হৈ থকাৰ প্ৰকাশৰ (লাইটৰ) মুকুট। আৰু সদায় তোমালোকৰ কৰ্মৰে, বাণীৰে আত্মিক নিচা আৰু নিচিন্ত ভাৱৰ চিহ্ন অনুভৱ হওঁক। আসনধাৰীৰ চিনেই হৈছে ‘নিচিন্ত’ আৰু ‘নিচা’। নিচিন্ত বিজয়ীৰ নিচা আৰু নিচিন্ত স্থিতি - এয়া হৈছে পিতাৰ অন্তৰাসনাধিকাৰী আত্মাৰ চিন। যিয়েই আহে তেওঁ এই আসনধিকাৰী আৰু মুকুটধাৰী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰক - এয়া হৈছে ভৱিষ্যতক চেহেৰাৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষ কৰোৱা। এনেকৈ নৱবৰ্ষ উদযাপন কৰিবা অৰ্থাৎ নিজে হৈ আনকো কৰি তুলিবা। বুজিলা, নতুন বছৰত কি কৰিব লাগে? তিনিটা শব্দৰ মাষ্টৰ ত্ৰিমূৰ্তি, মাষ্টৰ ত্ৰিকালদৰ্শী আৰু ত্ৰিলোকীনাথ হৈ যাব। সকলোৱে এয়াই ভাবে যে এতিয়া কি কৰিব লাগে? প্ৰতিটো খোজত - স্মৃতিৰেই হওঁক, সেৱাৰ প্ৰতিটো খোজতেই হওঁক এই তিনিওটা বিধিৰে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি গৈ থাকিবা।

নতুন বছৰৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাতো বহুত আছে নহয়। ডবল (দ্বৈত) বিদেশীসকলৰ ডবল উৎসাহ আছে নহয়। নতুন বছৰ উদযাপন কৰাৰ বাবে কিমান সাধন ব্যৱহাৰ কৰিবা? সেই লোকসকলেতো সাধনো বিনাশী ব্যৱহাৰ কৰে আৰু মনোৰঞ্জনো অল্পকালৰ কৰে। এতিয়াই জ্বলাব, এতিয়াই নুমাৰ। কিন্তু বাপদাদাই অবিনাশী বিধিৰে অবিনাশী সিদ্ধি প্ৰাপ্তি কৰোঁতা সন্তানসকলৰ সৈতে উদযাপন কৰি আছে। তোমালোকেও কি কৰিবা? কেক কাটিবা, মমবাটি জ্বলাবা, গীত গাবা, তালি বজাবা। এয়াও খুব কৰা, লাগিলে কৰা। কিন্তু বাপদাদাই সদায় অবিনাশী সন্তানসকলক অবিনাশী শুভেচ্ছা জনায় আৰু অবিনাশী কৰি তোলাৰ বিধি শুনায়। সাকাৰী জগতত সাকাৰী আনন্দ-উল্লাস পালন কৰা দেখি বাপদাদাও আনন্দিত হয় কিয়নো এনেকুৱা সুন্দৰ পৰিয়াল য’ত গোটেই পৰিয়ালেই মুকুটধাৰী, আসনধাৰী আৰু ইমান লাখৰ হিচাপত এটি পৰিয়াল হয়, এনেকুৱা পৰিয়াল গোটেই কল্পত এবাৰেই পোৱা যায় সেইবাবে বহুত নাচা, গোৱা, মিঠাই খোৱা। পিতাতো সন্তানসকলক দেখি, সুবাস লৈয়ে আনন্দিত হয়। সকলোৰে কেনেধৰণৰ মনৰ গীত বাজে? আনন্দৰ গীত বাজি আছে। সদায় ‘বাঃ! বাঃ!’ৰ গীত গোৱা। বাঃ! বাবা! বাঃ! ভাগ্য! বাঃ! মিঠা পৰিয়াল! বাঃ! সংগমৰ শ্ৰেষ্ঠ সুন্দৰ সময়! প্ৰতিটো কৰ্ম ‘বাঃ! বাঃ!’ হয়। ‘বাঃ!

বাঃ!ৰ গীত গায়। বাপদাদাই আজি মিচিকিয়াই আছিল - বহুত সন্তানে ‘বাঃ!’ৰ গীতৰ সলনি আৰু অন্য গীতো গাই দিয়ে। সেয়াও দুটি শব্দৰ গীত, সেইটো কি জানানে? এই বছৰত সেই দুটি শব্দৰ গীত নাগাবা। সেই দুটি শব্দ হৈছে- ‘কিয়’ আৰু ‘মই’ (‘হোৱাই’ আৰু ‘আই’) বেছিভাগ ক্ষেত্ৰতে বাপদাদাই যেতিয়া সন্তানসকলৰ টি.ভি. চায় তেতিয়া সন্তানসকলে ‘বাঃ!-বাঃ!’ৰ সলনি ‘কিয় কিয়’ বহুত কৰে। গতিকে ‘কিয়’ৰ সলনি ‘বাঃ বাঃ!’ বুলি ক’বা আৰু ‘আই’ৰ সলনি ‘বাবা বাবা’ বুলি ক’বা। বুজিলা?

যিয়েই হোৱা যেনেকুৱাই হোৱা বাপদাদাৰ মৰমৰ হোৱা, সেইবাবেতো সকলোৱে স্নেহেৰে সাক্ষাৎ কৰিবৰ কাৰণে দৌৰা। অমৃতবেলা সকলো সন্তানে সদায় এইটোৱে গীত গায় – ‘মৰমৰ বাবা, মিঠা বাবা’ আৰু বাপদাদাই প্ৰত্যুত্তৰত সদায় ‘মৰমৰ সন্তান, মৰমৰ সন্তান’ ৰ গীত গায়। বাৰু। এনেয়েতো এই বছৰ ‘উপৰাম’ আৰু ‘স্নেহী’ৰ পাঠ আছে, তথাপিও সন্তানসকলৰ স্নেহৰ আহানে পিতাকো উপৰাম জগতৰ পৰা স্নেহী জগতলৈ লৈ আহে। আকাৰী বিধিত এই সকলোবোৰ চোৱাৰ আৱশ্যকতা নাই। আকাৰী মিলনৰ বিধিত একে সময়তে অনেক বেহদৰ সন্তানক বেহদৰ মিলনৰ অনুভূতি কৰায়। সাকৰী বিধিত তথাপিও হদত আহিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলক লাগেওনো কি - মুৰুলী আৰু দৃষ্টি। মুৰুলীৰ দ্বাৰাওতো সাক্ষাতেই হয়। বেলেগকৈ ক’লেও, অকলশৰীয়াকৈ ক’লেও, সেই কথাইতো শুনাম নহয় জানো। সংগঠনত যি শুনাওঁ সেয়াই অকলশৰীয়াকৈও শুনাম। তথাপিও চোৱা প্ৰথম সুযোগ ডবল বিদেশীসকলে পাইছে। ভাৰতৰ সন্তানসকলে 18 তাৰিখলৈ (18 জানুৱাৰীলৈ) অপেক্ষা কৰি আছে আৰু তোমালোকে প্ৰথম সুযোগ লৈ আছা। বাৰু। 35-36 দেশৰ পৰা আহিছে। এয়াও 36 প্ৰকাৰৰ ভোগ হৈ গ’ল। 36ৰ গায়ন আছে নহয়। 36 ভিন্ন ভিন্ন (ভেৰাইটি) হৈ গৈছে।

বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা দেখি আনন্দিত হয়। যিসকলে তন, মন, ধন, সময় স্নেহ আৰু সাহসেৰে সেৱাত লগালে, তাৰ বাপদাদাই পদমণ্ডল শুভেচ্ছা জনাই আছে। লাগিলে এই সময়ত সন্মুখতে আছে, নতুবা আকাৰ ৰূপত সন্মুখত আছে কিন্তু বাপদাদাই সকলো সন্তানক সেৱাত নিষ্ঠাৰে মগ্ন হৈ থকাৰ শুভেচ্ছা জনাই আছে। সহযোগী হ’লা, সহযোগী কৰিলা। গতিকে সহযোগী হোৱাৰো আৰু সহযোগী কৰি তোলাৰো ডবল শুভেচ্ছা। কোনো কোনো সন্তানৰ সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ বাতৰি আৰু লগতে নতুন বছৰৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ‘কাৰ্ড’ৰ মালা বাপদাদাৰ ডিঙিত ধাৰণ হৈ গ’ল। যিসকলে ‘কাৰ্ড’ পঠাইছে, বাপদাদাই কাৰ্ডৰ প্ৰতিদানত সন্মান (ৰিগাৰ্ড) আৰু স্নেহ (ল’ভ) দুয়োটা দিয়ে। বাতৰি শুনি শুনি হৰ্ষিত হয়। লাগিলে গুপ্ত ৰূপতেই সেৱা কৰিলা নতুবা প্ৰত্যক্ষ ৰূপত কৰিলা কিন্তু পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ সেৱাত সদায় সফলতাই আছে। স্নেহৰ দ্বাৰা সেৱাৰ ফলাফল – সহযোগী আত্মা হোৱা আৰু পিতাৰ কাৰ্যত সমীপত অহা - এয়াই সফলতাৰ চিন। সহযোগী আজি সহযোগী, কাললৈ যোগীও হৈ যাব। গতিকে সহযোগী কৰি তোলাৰ যি বিশেষ সেৱা সকলোৱে চাৰিওফালে কৰিলা, তাৰ বাবে বাপদাদাই ‘অবিনাশী সফলতা স্বৰূপ হোৱা’ৰ বৰদান দি আছে। বাৰু।

যেতিয়া তোমালোকৰ প্ৰজা, সহযোগী, সম্বন্ধীয় বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত হ’ব তেতিয়া বৃদ্ধি অনুযায়ী বিধিও সলনি কৰিবলগীয়াতো হয় নহয় জানো। আনন্দিত হোৱা নহয়, বাঢ়িছে ভালেই। বাৰু।

সকলো সৰ্বদা স্নেহী, সৰ্বদা সহযোগী হৈ সহযোগী কৰি তোলাঁতা, সদায় শুভেচ্ছা প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, সদায় প্ৰতিটো চেকেণ্ড, প্ৰতিটো সংকল্পক শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ, গায়ন যোগ্য কৰি তোলাঁতা, সদায় দাতা হৈ সকলোকে স্নেহ আৰু সহযোগ দিওঁতা- এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ, মহান ভাগ্যৱান আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সংগমৰ সুপ্ৰভাত আৰু শুভৰাত্ৰি।

বিশেষ সেৱাৰ বাবে উপস্থিত শিক্ষকসকলৰ প্ৰতি - অব্যক্ত মহাবাক্য

বিশেষ সেৱাধাৰী সন্তানসকলক বাপদাদাই সদায় ‘সমান হোৱা’ৰ বৰদানেৰে আগবঢ়াই লৈ গৈ থাকে। বাপদাদাই সকলো পাণ্ডৱে হওক বা শক্তি, যিসকল সেৱাৰ বাবে নিমিত্ত, তেওঁলোক সকলোকে বিশেষ পদমাপদম ভাগ্যৱান শ্ৰেষ্ঠ আত্মা বুলি ভাবে। সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষ ফল আনন্দ আৰু শক্তি, এনেকৈ বিশেষ অনুভৱতো কৰেই। এতিয়া যিমানৈ নিজে শক্তিশালী প্ৰকাশ কুঞ্জ (লাইট হাউচ), শক্তি কুঞ্জ (মাইট হাউচ) হৈ সেৱা কৰিবা সিমানৈই সোনকালে চাৰিওফালে প্ৰত্যক্ষতাৰ পতাকা উৰুৱাব। প্ৰতি গৰাকী নিমিত্ত সেৱাধাৰীয়ে বিশেষ সেৱাৰ সফলতাৰ বাবে দুটি কথাৰ প্ৰতি ধ্যান ৰাখিব লাগে – এটা কথা হ’ল সদায় সংস্কাৰ মিলোৱাৰ ঐক্য (ইউনিটি), প্ৰত্যেক স্থানৰ পৰা এইটো বিশেষত্ব দেখা দিয়ক। দ্বিতীয়তে, সদায় প্ৰত্যেক নিমিত্ত সেৱাধাৰীসকলে প্ৰথমতে নিজক এই দুখন প্ৰমাণপত্ৰ (চাৰ্টিফিকেট) দিব লাগে। এখন হৈছে ‘একতা’ৰ আনখন ‘সন্তুষ্টি’ৰ। সংস্কাৰ ভিন্ন ভিন্ন হয়েই আৰু হ’বও কিন্তু সংস্কাৰৰ সংঘাত হোৱা বা কাষৰিয়া হৈ নিজক সুৰক্ষিত কৰি ৰখা – এইটো নিজৰ ওপৰত। যিয়েই হৈ নাযাওক তেতিয়া যদি কাৰোবাৰ সংস্কাৰ এনেকুৱা হয় তেন্তে অন্যই তালি যাতে নবজায়। লাগিলে তেওঁ সলনি হওক বা নহওক, কিন্তু তুমিতো সলনি হ’ব পাৰা! যদি প্ৰত্যেকেই নিজক পৰিৱৰ্তন কৰে, সামৰি লোৱাৰ শক্তি ধাৰণ কৰে তেন্তে আনৰ সংস্কাৰো অৱশ্যে শীতল হৈ যাব। গতিকে সদায় ইজন সিজন স্নেহৰ ভাৱনাৰে, শ্ৰেষ্ঠতাৰ ভাৱনাৰে সম্পৰ্কত আহা, কিয়নো নিমিত্ত সেৱাধাৰী পিতাৰ চেহেৰাৰ দৰ্শন হয়। গতিকে তোমালোকৰ যি বাস্তৱিক জীৱন সেয়াই পিতাৰ চেহেৰাৰ দৰ্শন হৈ যায় সেইবাবে সদায় এনেকুৱা জীৱন ৰূপী দৰ্শন হোৱা-য’ত পিতা যি হয় যেনেকুৱা হয় তেনেকুৱাই দেখা দিয়ে। বাকী বহুত ভাল পৰিশ্ৰম কৰা, সাহসো ভাল। সেৱাৰ বৃদ্ধিৰ ক্ষেত্ৰত উৎসাহো বহুত ভাল সেইবাবে বিস্তাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছা। সেৱাতো বহুত ভাল, এতিয়া কেৱল পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ বাবে প্ৰত্যক্ষ জীৱনৰ প্ৰমাণ সদায় দেখুওৱা। যাতে সকলোৱে একে স্বৰে কয় যে এওঁলোক জ্ঞানৰ ধাৰণাততো একেই কিন্তু সংস্কাৰ মিলোৱাতো এক নম্বৰ। এনেকুৱাও নহয় যে ভাৰতৰ শিক্ষক বেলেগ, বিদেশৰ শিক্ষক বেলেগ। সকলো এক। এয়াতো কেৱল সেৱাৰ নিমিত্ত হৈছে, স্থাপনাত সহযোগী হৈছে আৰু এতিয়াও সহযোগ দি আছে, সেইবাবে স্বতঃ সকলোতে বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। এনেও বাপদাদা আৰু নিমিত্ত আত্মাসকলৰ ওচৰত বিদেশী বা দেশীৰ কোনো পাৰ্থক্য নাই। য’ত যাৰ সেৱাৰ বিশেষত্ব আছে, লাগিলে যিয়েই নহওঁক তাত তেওঁৰ বিশেষত্বৰ পৰা লাভ ল’বলগীয়া হয়। বাকী ইজনে সিজনক সন্মান দিয়া এয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ কুলৰ মৰ্যাদা, স্নেহ লোৱা আৰু সন্মান (ৰিগাৰ্ড) দিয়া। বিশেষত্বক মহত্ব দিয়া হয় ব্যক্তিক নহয়। ভাল বাৰু।

বৰদান: প্ৰতিটো চেকেণ্ড আৰু সংকল্পক অমূল্য ৰীতিৰে অতিবাহিত কৰোঁতা অমূল্য ৰত্ন হোৱা সংগমযুগৰ এটি চেকেণ্ডৰো বহুত মূল্য আছে। যিদৰে একৰ বিপৰীতে লাখগুণ হয় সেইদৰে যদি এক চেকেণ্ডো ব্যৰ্থত যায় তেন্তে লাখগুণ ব্যৰ্থত যায় - সেইবাবে ইমান মনোযোগ দিবা তেতিয়া আলস্যতা সমাপ্ত হৈ যাব। এতিয়াতো কোনো হিচাপ লওঁতা নাই কিন্তু অলপ সময়ৰ পাছত অনুতাপ হ’ব কিয়নো এই সময়ৰ বহুত মূল্য আছে। যিয়ে নিজৰ প্ৰতিটো চেকেণ্ড, প্ৰতিটো সংকল্পক অমূল্য ৰীতিৰে অতিবাহিত কৰে তেৱেঁই অমূল্য ৰত্ন হয়।

স্লোগান: যি সদায় যোগযুক্ত তেওঁ সহযোগৰ অনুভৱ কৰি বিজয়ী হৈ যায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!